

De la vida estant

Amb una cama no es camina

Encara que tots caminem, la història dels que caminem no ha estat pas per tots la mateixa. Qui ha estat més precoç, qui ha ensopegat més vegades, qui s'ha trencat alguna dent, qui ha escarmentat.

Amb tot, fer els primers passos, és aventura i és esdeveniment. És resultat d'una voluntat vital, mínimament conscient, que venç després d'un seguit d'intents, d'inseguretats i de pors. Cami

lent, ple de progressos petits, certament, però gens insignificants i, tots, tanmateix, definitius.

Qui ha après de caminar, qui s'ha redreçat una vegada, qui ha reeixit posant-se dempeus, no torna a caminar de quatre grapes ni s'arrossega. Fora del cas de força major, naturalment.

Qui se'n recorda, però, del seu primer redreçament?

Jo, ni gota. Qui és conscient, si més

no, de l'impuls que l'ha portat a redreçar-se? Jo, ni poc ni molt. I, com dels primers passos, em plauria ser conscient, també del primer plor, del primer petó, de la primera mirada, del primer somriure, de la primera paraula, del primer pensament.

Fruit d'aprenentatge, tots han estat irreversibles. Encara ho són. Encara camino, encara ploro, encara estimo, encara miro, encara somric encara parlo i encara penso. Res no detura aquest procés. Vet aquí el que tenen d'aventura i d'esdeveniment.

Que, on porta tot això? Més aviat em pregunto d'on ve. Ve de records d'infantesa. En la vida, tot jugant, i a fe que amb veritable fruïció, he anat a peu coix. Ves si n'és de senzill. Fins he competit amb altres, caminant o corrent, si és que d'allò se'n pot dir caminar a córrer massa lluny, és cert, però anàvem. No aguàvem massa estona, però lluitàvem per durar una mica més que els altres.

Ara, l'anar a peu coix, m'esdevé tot un símbol. Aleshores era joc, passatempis i esplai. No tenia res de definitiu. L'anar a peu coix era provisional, artificios i convingut.

L'anar a peu coix no té res del caminar normal. Tenim dos peus i dues cames, per avançar drets, acompassadament, amb ritme i amb gràcia, amb fermesa i amb equilibri, amb dignitat.

Per què ens obstinem, doncs, a anar a peu coix? Hi anem quan intentem conviure reclamant els propis drets i ignorant els propis deures. Hi anem quan, drets i deures, no s'equilibren.

Caminar exigeix equilibri: a cada dret, un deure; a cada deure, un dret. Altrament, anem a peu coix. Cal redreçar-nos. Cal plantar bé els dos peus a terra i, ara l'un, després l'altre, ara dret, després deure, anar avançant progressivament.

Reclamar només drets o exigir només deures, és un joc que d'innocent no en té res. Tot el que té, ho té de joc baix, brut i injust.

Vet aquí el símbol de l'anar a peu coix: Amb una cama no es camina.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

Sobre la felicitat

Hem llegit aquests dies les curioses observacions d'un professor francès de psicologia, dedicat a estudiar aquest joïós estat d'ànim que coneixem amb el nom de «felicitat». Un estat que no depèn tan sols de la possessió de riqueses, de salut, d'amor, sinó també d'un sentiment indefinible que, no sabem com ni ben bé per què, s'empara de nosaltres en certs moments de la vida.

Aquest savi francès explica el cas d'una noia que durant una setmana se sentia plenament feliç, amb els pensaments més fútils, i l'altra setmana queia en la més profunda tristesa, presa d'una inclinació sobtada a veure-ho tot del color més negre. Com un rellotge, les alternatives duraven sempre una setmana.

Aquesta noia, doncs, estava ben alegre una setmana i del tot trista la següent. Quan sentia la joia, tot anava bé; ella estimava tant la pluja com el sol; les més minces proves d'amistat l'encisaven; si ella pensava en l'amor, es deia: «Quina alegria per a mi!» No s'enfadava mai i els més insignificants pensaments l'encantaven. Però després d'una setmana feliç, tot canviava de fet. El seu esperit es lliurava a la tristesa més pregona, i ja no creia en l'afeció dels uns ni en la felicitat pròpia. Ningú no l'estimava i, naturalment, agreujava la seva situació pel sol fet de pensar-hi tot sovint.

El professor psicòleg no sabia què fer-hi i, sobretot, li calia trobar la causa d'aquestes alternances. Així fou com un dia, ja confós del tot, se li acudí d'analitzar-li la sang. I per aquest singular procediment, li va semblar trobar el motiu d'aquests estranys canvis d'humor, ja que les setmanes enutjoses coincidien sempre amb una baixada dels glòbuls rojos, mentre que les setmanes joïoses s'esqueien sempre en un ostensible augment dels mateixos glòbuls.

Per tant, doncs, donant per bona la descoberta de l'assenyat professor, si alguna vegada us trobeu amb un amic d'aquells que us atabalen amb l'explicació ben detallada de llurs desgràcies personals, més aparents que reals per un joc fatal de la seva imaginació, ja sabeu què aconsellar-li: «Vols creure'm a mi? Fes-te analitzar la sang!»

I si amb aquest estirabot final no aconseguíu un somriure del vostre dissortat amic, tant se val que li digueu un parenostre.

XIXU

Art

Peces de Museu

El Museu de Granollers ha obert les seves portes a les obres que restaven arraconades a un magatzem, pertanyents a l'antic Museu de la vila, i n'ha organitzat una exhibició, de la qual allò que ara s'hi exposa és una primera fase. La mostra seleccionada la formen peces que van des del Neolític fins a les ceràmiques d'en Cumella i els premis Ciutat de Granollers, dels anys 50-60.

Tot i que aquesta mostra té un caràcter representatiu de la comarca, hi ha una sèrie de peces, sobretot prehistòriques i renaixentistes-barroques, que no són d'aquí però que s'exhibeixen perquè formen part del fons de l'antic Museu. Potser la qualitat d'algunes obres sorprendrà l'espectador: veiem talles, quadres i taules dels segles XV-XIX, d'un nivell que no sobrepassa el purament comarcal o provincial, obres totalment menors, fetes per artistes sovint desconeguts, l'interès de

les quals s'ha de mirar a partir del fet de ser patrimoni local i testimoni d'una època. Tanmateix hi ha peces ben interessants, des de les troballes prehistòriques locals fins als premis abans esmentats (Romà Vallès, Iago Pericot, etc.) i les ceràmiques d'en Cumella, passant per vidres i ceràmiques catalanes, monedes, etc.

Creiem que aquesta és una mostra interessant, sobretot en l'aspecte de donar a conèixer als ciutadans, el patrimoni de l'antic Museu, que molta gent encara no havia vist. Esperem igualment que es vagin recuperant les peces guardades en «dipòsit» a casa de més de quatre coneguts vilatans.

Cartells de teatre

Una altra exposició, interessant com a document, és la mostra de cartells de teatre anglesos i nordamericans, que ha organitzat el Centre Dramàtic del Vallès Oriental amb

la col·laboració de l'Institut del Teatre de Barcelona, i que forma part d'una política d'exposicions de peces de caràcter teatral, que es repartiran al llarg del curs. Malgrat que la mostra no compta amb grans noms ni amb obres conegudes, és interessant en quant reflexa els sistemes de comunicació en els cartells que anuncien una obra de teatre. Des de grans peces de tela («Florodora») fins a cartells de paper per enganxar a les parets, hi veiem tant influències modernistes molt igualades en quant als trets del dibuix, com regustos totalment eclèctics, tan característics del s. XIX («L'esclava grega» amb un decorat i unes formes pseudo-egípcies); fins i tot hi ha un cartell que parteix d'un disseny d'A. Mucha. No hi ha grans obres mestres però creiem que és prou interessant com a document d'un tipus de comunicació (o publicitat, si voleu) d'un moment determinat que el situem en el traspàs s. XIX-XX.

Manuel Clot